

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMINA DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul
Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiilor
un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Tele-
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

„PRAZNIC LUMINOS”

— Sfintele Sărbători ale Crăciunului și Anului nou la centrul Mitropoliei Ardealului —

„Praznic luminos,

„Strălucind frumos...

cum spune colindul străvechi. Praznic al păcii și al buneivoini, praznic al bucuriei curate, al începutului minuirii noastre, al înfrățirii cerului cu pământul, Nașterea Domnului și Mintuitorului nostru Iisus Hristos a fost așteptat la centrul Mitropoliei Ardealului săvârșindu-se pregătirile îndătinate, după pravila noastră bisericască.

Ca și-n alți ani, Duminecă 23 decembrie 1956, orele 18, în Catedrala Mitropolitană, Corul mixt al Catedralei, dirijat de P. C. Prof. GH. ȘOIMA, a executat un bogat program de colinde și cîntece de stea, făcînd totodată cuvenită pomenire răposatului preot profesor de muzică Timotei Popovici, cel ce a pornit, înainte cu trei zeci de ani, șirul acestor concerte. Concertul a fost onorat cu prezența I. P. S. nostru Arhiepiscop și Mitropolit IUSTIN.

Cu săptămîni înainte, număroși credincioși s-au spovedit și cuminecat, la Catedrală și la parohiile celelalte ale orașului.

Luni 24 decembrie 1956, slujitorii instituțiilor bisericești de la centrul Mitropoliei Ardealului, împreună cu membrii familiilor lor, au luat parte la serbarea pomului de Crăciun, în sala de festivități a Institutului Teologic Universitar. În prezența I. P. S. nostru Arhiepiscop și Mitropolit IUSTIN, un cor restrîns — alcătuit prin osîrdia P. C. Prof. Dr. M. ȘESAN, din membrii familiilor slujitorilor bisericești — a executat cîteva colinde și cîntece de stea. După aceea, s-au oferit celor prezenți pachete cu daruri, iar majoritatea slujitorilor bisericești au primit și premii în bani, drept răsplată a osîrdiei cu care își îndeplinesc munca lor.

În numele participanților, P. C. Prot. GH. SECAȘ, consilier administrativ bisericesc, a mulțumit I. P. S. Sale pentru bucuria prilejuită ostentivităților de la centrul Mitropoliei.

I. P. S. Mitropolit IUSTIN a adresat tuturor un indemn la muncă și le-a împărțit arhieresti binecuvîntări.

Mai lipsea ceva, pentru ca Sfintele sărbători să fie întru totul dătătoare de mulțumire: mantia albă a zăpezii.

— Vom avea Crăciun „negru” — adică fără zăpadă! — puteau fi auziți „proorocind” unii și alții dintre credincioși.

Dar n-a fost așa. Încă în prima zi a luminosului praznic tocmai cînd pornea de la reședința mitropolitană alaiul îndătinat, conducîndu-l în odăjdii pe I. P. S. nostru Mitropolit IUSTIN la Catedrală, s-au descuiat zăvoarele văzduhului. O zăpadă deasă și grea a albit totul, umplînd de veselie și ochiul, căci sufletul era pregătit de mult și temeinic pentru înfrînarea cu creștinească cuvință a Nașterii Domnului și Minuirii noastre Iisus Hristos.

Cîteva ceasuri, în fruntea unui sobor de 18 preoți și diaconi, Arhipăstorul nostru a săvîrșit

bogăfindu-le mintea și încălzindu-le simțirea. Tema acestui cuvînt se găsește în pastorala dată de I. P. S. Sa din prilejul praznicului.

A doua zi, în prezența I. P. S. Mitropolit IUSTIN, Sfînta Liturghie arhierescă și predica au fost îndeplinite de către P. S. Arhiepiscopul TEODOR, înconjurat de soborul preoților și diaconilor.

De fiecare dată, Corul mixt al Catedralei, dirijat de P. C. Prof. Gheorghe Șoima, a dat răspunsurile și a desfășurat sufletele credincioșilor cu număroase colinde și cîntece de stea din cele care au putut fi auzite la concertul dat în ziua de Duminecă 23 decembrie 1956.

DE ANUL NOU

praznicul Tăierii-împrejur a Domnului și pomenirea Sfîntului Ierarh Vasile cel Mare fiind, Sf. Liturghie arhierescă a fost săvîrșită tot de către I. P. S. nostru Mitropolit IUSTIN, iar predica zilei a rostit-o P. C. Prof. univ. Dr. ȘOFRON VLAD, rectorul Institutului Teologic Universitar.

La sfîrșit, a vorbit I. P. S. Mitropolit IUSTIN. I. P. S. Sa a arătat în cuvînte limpezi și calde însemnătatea schimbării anului din punct de vedere creștinesc și cetățenesc, stăruind asupra trebuinței de a ne înnoi și viața noastră și arătînd că nădejdele cu care întîmpinăm noul an 1957 sînt pe deplin justificate, luînd în considerare însemnatele înlesniri pe care ocîrmuirea de stat le face cetățenilor, prin hotărîrile de curînd luate în scopul îmbunătățirii vieții de obște.

Acum, ca și la Crăciun, o mulțime de credincioși au umplut strada, între Catedrală și reședința mitropolitană, așteptînd trecerea I. P. S. Sale și a soborului de slujitori bisericești, descoperindu-se cu respect și evlavie la trecerea Arhipăstorului și primind cu mulțumită binecuvîntarea arhierescă.

După aceea, a avut loc îndătînată

RECEȚIE DE ANUL NOU

la Reședința mitropolitană, la care au participat peste două sute de persoane.

La intrarea în sala de recepție a I. P. S. Sale, membrii Corului Catedralei au salutat pe Arhipăstorul nostru cu imnul arhieresc.

Continuare în pag. 2

I. P. S. Mitropolit Iustin

Sfînta Liturghie arhierescă, pătrunzător și cald, în fața unei mulțimi de credincioși pentru numărul mare al cărora Catedrala se dovedise încă odată neîncăpătoare.

La sfîrșitul sfîntei și măreței slujbe, I. P. S. Mitropolit IUSTIN a rostit un cuvînt de învățătură care a mers la inimă ascultătorilor, îm-

Sărbătorile Anului nou la diferite popoare

Sărbătorit în răstimpuri diferite și în chipuri diferite, după popoare și locuri, obiceiul de a saluta Anul Nou este foarte străvechiu.

Dacă nu toate popoarele l-au sărbătorit în aceleași răstimpuri ale anului, unele făcând, ca Perșii ori ca Aztecii și Incașii din America, începutul anului odată cu primăvara, aproape toate au împreunat trecerea de la un an la altul cu gândul de nădejde și bucurie.

Perșii țineau sărbătoarea Anului Nou la 21 martie, la echinocțiul de primăvară, adică atunci când ziua este egală cu noaptea.

La Incașii vechiului Peru din America, începutul anului era sărbătorit cu solemnitate. Se desfășurau ceremonii mari în prezența împăratului și a tuturor șefilor triburilor, însoțite de sacrificii, de procesiuni și de dansuri. În zilele noastre, în Peru ca și în Bolivia, populația de pe platourile înalte sărbătorește Anul Nou prin niște ceremonii, în care muzica și dansul ocupă un loc larg. Măștile, hainele vestite ale unei epoci trecute, păstrate cu grije din tată în fiu, însuflețesc cu acest prilej veselile populare.

În insulele de Bali, „barong”-ul, animal folositor manevrat de doi dansatori, e plimbat pe cărările insulei. Săriturile sale ca ale caprei fac bucuria celor de față. El intrupează lupta puterilor binelui împotriva acelor răului. Sărbătorile durează zece zile. Sînt aduse daruri strămoșilor. Casele, templele sînt înnoite în timp ce darurile (unele atingînd doi metri înălțime) sînt pregătite cu sîrguință. Aceste daruri uriașe sînt făcute din orez galben, roșu sau alb și împodobite cu flori de frangipan și cu frunze de palmier. După o expoziție de 2, 3 sau 5 zile, la templu, darurile sînt consumate de populație.

În Indii nu numai există rase numeroase, precum și religii, limbi și culturi multe, ci și calendare numeroase. În părțile în care calendarul roman nu fusese încă primit în chip oficial, o duzină de zile ale anului puteau fi sărbătorite. Unele din aceste începuturi ale anului sînt fixate după mișcarea soarelui, altele după mișcarea lunii, iar cele mai multe dintre ele se așează prin combinarea celor două sisteme. În Japonia, sărbătorile Anului Nou țin aproape întreaga lună ianuarie. În acest timp, birourile și uzinele nu lucrează, iar prăvăliile sînt închise.

Sărbătorirea Anului Nou dintr-o localitate japoneză, s-a încheiat cu un sfîrșit trist de 112 morți și 50 de răniți. Ingrozitoare întâmplare a avut loc în seara zilei de 31 decembrie 1955 în templul șintoist din Yahiko, sanctuar al Japoniei situat la vreo 20 de km de Nügata.

Mai mult de 30.000 de persoane se strînseseră aci pentru a sărbători, la licăreala făcliiilor, Anul Nou și recolta de orez a anului 1955. În momentul în care preoții legănau așa numitele „monchi” (plăcintele de orez), se născu o învălmășeală și un parapet greu de piatră se năruie peste credincioși. Un mare număr din ei pieriră zdrobiți iar alții fură călcați în picioare de mulțimea apucată de groază.

În Rusia, înainte de domnia lui Petru I, anul civil începea la 1 septembrie, dar prima ianuarie era socotită în popor ca o sărbătoare și era cunoscută sub numele de „ziua sfintei Rusii”. În această zi se făceau diferite jocuri și veselii. Așa zisele „sviatki”, cari durau de la 24 decembrie pînă la 6 ianuarie, era sărbătoarea de iarnă rusă cea mai populară.

În zilele noastre, Anul Nou e sărbătorit la Moscova cu o bucurie înzecită. În săptămîna ce precede anul nou, magazinele sînt pline de lume și Moscoviții organizează întîlnirile de revelion, pregătesc cadourile de Anul Nou.

Se pretinde că obiceiul de a trimite bilete de Anul Nou s-a născut în mănăstirile Europei medievale. Călugării, trăind în mănăstiri, ar fi adresat, în felul acesta, doriri de an bun familiei lor. Zugrăvite de mînă, aceste bilete erau totdeauna de inspirație religioasă.

Biletele de Anul Nou fură mai tîrziu adoptate de lumea Evului Mediu. Uitată în timpul Reformei, folosirea acestor bilete reapăru în veacul al XVIII-lea, mai populară decît pînă acum. Ele reprezentau tot ceea ce fiecare poate dori pentru Anul Nou. Un astfel de bilet italian, de pildă, reprezenta fluvii de lapte și de miere, mese de revelion încărcate cu bucate delicate, de pietre prețioase, etc.

În veacul al XIX-lea, biletele de Anul Nou constituiau uneori o publicitate profesională. Astfel „un vînzător de informații” adaugă la urările sale noutăți asupra războiului, asupra unui cataclism internațional, etc. Altele reprezentau ramuri, buchete de flori, o tinăre pereche și o poemă romantică. Aceste bilete erau trimise în chip anonim.

Anglia pretinde înțietatea de a fi făcut cea dintîi carte (bilet) de Crăciun. Desenată de John C. Horsley, în 1843, ea poartă în legendă: „Crăciun vesel și An Bun”. O nouă modă se născu astfel în oarecari țări, detronînd biletele de Anul Nou.

Unii atribuiesc Chinezilor invenția acestor bilete. În timpurile cele mai îndepărtate ale civilizației extrem-orientale, Chinezii adresau cărți de vizită făcute din foi de hîrtie din orez și a căror dimensiune era în funcție de importanța destinatarului. Oarecari cronici precizează că aceste bilete puteau să acopere suprafața părții dinainte a căminului.

Toate aceste multiple și variate obiceiuri scot în relief importanța pe care diferitele popoare o dădeau începutului unui an nou. Acest fapt trebuie să ne atragă luarea aminte asupra momentului hotărîtor pe care îl reprezintă începutul unui an nou. Căci de felul cum pășim peste pragul unui an nou, atîrnă în cea mai mare parte felul cum pășim în cursul întregului an.

Nu trebuie să uităm nicidecum că Dumnezeu ne oferă fiecare clipă pentru a ne pregăti întru înșă pentru dobîndirea fericirii veșnice. Drept aceea, de felul cum știm să folosim fiecare clipă pe care ne-o dăruiește Dumnezeu, atîrnă soarta noastră în viața cea de dincolo. De aceea, trebuie să folosim la maximum fiecare clipă în vederea atingerii țintei noastre ultime: mîntuirea, dobîndirea fericirii veșnice și preamărirea lui Dumnezeu. Cu o astfel de hotărîre trebuie să pășim peste pragul anului nou!

Prof. C. SIRBU

La Sfîntul Andrei

Intru pomenirea Mitropolitului Andrei Șaguna s-a săvîrșit parastas în Catedrala Mitropolitană în ziua Sf. Andrei (30 noiembrie 1956). După parastas a avut loc o serbare în Aula Institutului Teologic, de față fiind I. P. S. nostru mitropolit Iustin, consilieri, profesori de la Institutul Teologic și studenți teologi.

Au grăit despre Andrei Șaguna și despre ce a lucrat el pentru biserica ortodoxă din Ardeal: P. C. Sofron Vlad, rectorul Institutului Teologic și stud. teolog Coriolan Mureșan. Corul studenților a cîntat cîteva imne religioase și bucată: „La mormîntul marelui Andrei”.

Vizitație canonică la Rășinari

În 2 decembrie 1956 I. P. S. nostru Mitropolit Iustin, a făcut vizitație canonică la Rășinar (Sibiu), fiind însoțit de P. C. vicar T. Belașcu, de consilieri eparhiali și de profesori de la Institutul Teologic Universitar.

La intrarea în comună I. P. S. Sa a fost întîmpinat de călărași, iar la ușa sfintei Biserici de către un mare sobor de preoți și de mulți credincioși, P. C. p. I. Brote a rostit cuvîntul de bun venit.

S-a slujit apoi sf. Liturghie arhierască, la sfîrșitul căreia I. P. S. nostru mitropolit Iustin, a rostit o predică înălțătoare, amintind trecutul de luptă pentru ortodoxie al credincioșilor rășinarieni. Aici, în Rășinar, s-au păstrat datinele străbune în toată frumusețea lor și credința strămoșească în toată curăția ei; aici s-au așezat de la 1761 episcopii ortodocși sîrbi, trimiși să ne călăuzească întru ale credinței; aici se găsește fosta reședință episcopescă a acestor vlădici, casă modestă, care mărturisește despre umilințele la care a fost supusă biserica noastră în vremea

Continuare în pag. 3

„Praznic luminos”

Urmare din pag. 1

În numele clerului și credincioșilor din Arhiepiscopia Sibiului, P. C. Prot. stavr. TRAIAN BELAȘCU, vicar arhiepiscopesc, a rostit o amplă și substanțială cuvîntare, trecînd în revistă viața bisericească a Arhiepiscopiei noastre în cursul anului trecut. P. C. Sa a adus cuvînt de căldă și cuvenită cinstire Arhipăstorului nostru, pentru osîrdia, priceperea, dragostea și devotamentul arătat în ocîrmuirea Mitropoliei Ardealului, dovedindu-se urmaș destoinic al marelui mitropolit de veșnică pomenire Nicolae Bălan. A urat, de încheiere, I. P. S. Sale, mulți ani de viață, cu pace, sănătate și întru toate bună sporire.

Primit cu aplauze însuflețite, I. P. S. Mitropolit IUSTIN a arătat că înainte de-a păși în Ardeal, ca arhiepiscop și mitropolit, cunoștea Biserica ortodoxă ardeleană, pe slujitorii și credincioșii ei, din cele citite și auzite de la oameni de încredere. Venind aici, și-a dat seama că evlavia credincioșilor, devotamentul preoțimii și alipirea și a unora și a altora față de Sfînta Biserică sînt cu adevărat pilduitoare. În Ardeal, credincioșii se interesează îndeaproape de bunul mers al vieții bisericești. Evlavia lor este o evlavie statornică și luminată. Legătura dintre Biserică și popor este vădită și trainică, acum ca și în trecutul nostru.

I. P. S. Sa a stăruit apoi asupra îndatoririlor ce ne revin astăzi, ca credincioși și ca patrioți cinstiți, harnici și sinceri apărători ai păcii și ai binevoirii, împărtaşind tuturor arhieresti binecuvîntări și urări de pace, sănătate și prosperitate în noul an.

Corul și asistența au făcut I. P. S. Sale o nouă manifestație de simpatie.

După săvîrșirea programului, I. P. S. Sa a invitat pe toți cei prezenți să fie cîteva clipe oaspeții săi, oferînd o gustare.

Cei prezenți la recepție, au plecat purtînd în inimile lor mulțumirea deplină a acestei călduroase întîlniri cu Arhipăstorul nostru.

Cuvînt la Botezul Domnului

Ani mulți foarte s-au încrestat pe răbojul vremii, de cînd Iisus Hristos, Mîntuitorul nostru, a mîit aievea în lume. Cu toată această mare distanță, sărbătorile închinare amintirii întimplărilor mai însemnate, din vremea cînd El a trăit printre oameni, sînt mereu proaspete, mereu în-tăritoare și înnoitoare de suflet. Una dintre aceste sărbători este și Botezul Domnului, sau Boboteaza.

BOTEZUL DE LA IORDAN

Cîteva cuvinte despre această întimplare prin care Mîntuitorul Iisus Hristos și-a făcut începutul lucrării Sale în lume.

Sfîntul Evanghelist Luca, cel care, înainte de a se apuca să scrie și el ceva din viața Domnului nostru Iisus Hristos, a cercetat „toate cu deamănuntul” (Luca I, 3), ne spune că pe vremea Împăratului Tiberiu, de la Roma, a lui Pilat Ponteanu, procuratorul Iudeii, pe vremea cînd Irod Antipa, Filip și Lisanie domneau peste celelalte trei părți ale Palestinei, pe vremea cînd la Ierusalim erau arhierii Ana și Caiafa, profet mare s-a arătat în părțile Iordanului.

Tîmp mult se scursese de cînd poporul iudeu nu se mai învrednicise de un profet mai de seamă, care să-i arate căile Domnului și să-i vorbească de Mesia.

Lucruri mari și frumoase se puneau pe seama Sf. Ioan Botezătorul, căci el era profetul din Țara Iordanului. Se spunea despre el, de pildă, că umblă îmbrăcat într-o haină de păr de cămilă, încins cu o curea — semn al simplității — că duce o viață curată și că se hrănește numai cu ceeace un loc pustiu poate să-i dea. De aceea, mulțime multă foarte, din Ierusalim și din toate părțile Palestinei, alerga la el ca să-i asculte cuvîntul și să-i primească botezul.

Ceice voiau să se boteze îl întrebau pe Sfîntul Ioan asupra a ceiace au de făcut. Celor avuți, el le spunea să împartă din hainele și bucatele lor; celor însărcinați cu încasarea impozitelor și a vămilor, le spunea să nu ceară mai mult decît le este „rînduit” (Luca 3, 13); iar pe ostași îi învăța să se mulțumească cu leafa lor și să nu asuprească pe nimeni (Luca 3, 14). Sfîntul Ioan Botezătorul învăța de asemenea, pe cei ce veneau la el, să se pocăiască, adică să-și dea seama de păcatele săvîrșite, de greutatea lor, să simtă a-dînci păreri de rău pentru săvîrșirea lor și să înceapă o viață nouă întru totul bine plăcută lui Dumnezeu.

În felul acesta, Sfîntul Ioan Botezătorul își îndeplinea cu bine rostul rînduit lui de Cel Prea Înalt în lume, și anume acela de Înainte Mergător, adică pregătitor al căii venirii lui Mesia, Fiul lui Dumnezeu întrupat. Sfîntul Ioan știa și era convins de acest rost al său în lume.

Dar nu numai atît. Fiind umbrît de Duhul Sfînt, el simțea, într-un chip cu totul tainic, că Mesia este aproape, că trebuie să sosească. Din acest motiv, Sf. Ioan învăța poporul zicînd: „Eu botez cu apă, dar în mijlocul vostru stă (cineva) pe care voi nu-l știți. Acela este cel ce vine după mine, care a ajuns să fie înaintea mea și căruia nu sînt vrednic să-i desleg cureaua încălțămintelor” (Ioan I, 26—27). Dumnezeu descoperise Înaintemergătorului și semnul după care să cunoască mai bine pe Mesia: „Peste care vei vedea Duhul pogorîndu-se (ca un porumb) și rămî-nînd deasupra lui, acela este cel ce botează cu Duh Sfînt” (Ioan I, 33).

Spusele Sfîntului Ioan Botezătorul erau adevărate. Căci, iată, împlinind 30 de ani, vîrsta la care, după rînduiala vremii, cineva avea dreptul să-și spună cuvîntul în lume, Iisus a părăsit Nazaretul copilăriei Sale sfînte și a venit la Iordan

să se boteze de către Ioan. Asemenea profetului Samuil, care, odinioară, a descoperit pe David dintre cei 7 frați ai săi (I Regi 16), Sfîntul Ioan Botezătorul își dă seama că are în față pe Mesia cel mult așteptat. De aceea, așa cum a tresăltat în pîntecele Elisabetei, cînd a simțit apropierea Domnului său, (Luca I, 41—44), și de data aceasta Sfîntul Ioan se cutremură înaintea Domnului nostru Iisus Hristos, ca înaintea lui Dumnezeu, și la rugămîntea Acestuia de a-L boteza, Sfîntul Ioan îi răspunde: „Eu am trebuință să mă botez de Tine și Tu vii la mine?” (Matei 3, 14). Totuși, ca să îplinească voia Domnului Sfîntul Ioan Botezătorul împărtășește lui Iisus botezul său. Și iată minune. În clipa aceea cerurile s-au deschis, Duhul Sfînt în chipul unui porumb a stat deasupra Mîntuitorului Iisus Hristos, iar glasul Tatălui ceresc s-a auzit zicînd: „Acesta este Fiul Meu cel iubit întru care bine am voit” (Matei 3, 17).

ȘI BOTEZUL CREȘTIN:

În legătură cu cele văzute pînă aci, trebuie să știm următoarele:

Așa cum razele de dimineată anunță răsăritul soarelui, la fel Sfîntul Ioan Botezătorul a fost trimis de Dumnezeu, ca ultim profet, să vestească apropiata venire a iubitului Său Fiul, adică a lui Mesia. Sfîntul Ioan Botezătorul a avut rolul de a-l pregăti calea, adică de a pregăti poporul pentru primirea Lui.

De aceea, botezul cu care boteza Sfîntul Ioan nu este botezul creștin, cu care s-au botezat creștinii totdeauna și cu care ne botezăm și noi astăzi, ci este așa numitul botez al pocăinței. Acest lucru ni-l arată chiar Sf. Apostol Pavel, cînd zice: „Ioan a botezat cu botezul pocăinței, îndemnînd poporul să creadă în Cel ce avea să vină după dînsul, adică în Hristos Iisus” (Fapt. Ap. 19, 4).

Taina Sfîntului botez a fost instituită de Domnul nostru Iisus Hristos, atunci cînd, după învierea Sa, avînd toată puterea în cer și pe pămînt a zis: „Mergînd învățați toate neamurile, botezîndu-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh” (Matei 28, 19).

Este mare distanță între botezul pe care îl îndeplinea Sfîntul Ioan Botezătorul și botezul pe care Domnul nostru Iisus Hristos ni l-a lăsat. Este aceeași distanță care există între Ioan și Iisus, distanță pe care Sfîntul Ioan o vădește, atunci cînd zice despre Mîntuitorul Iisus Hristos, că nu este vrednic să-i deslege nici încălțămintea. Trebuie să știm că pe vremea aceea deslegarea încălțămintei cuiva era cel mai umilitor lucru. Botezul Sf. Ioan, apoi, se făcea numai cu apă, pe cînd al Mîntuitorului Iisus Hristos se face cu apă și cu Duh Sfînt, curățitor de păcate și renăscător la o viață nouă și care se coboară asupra fiecărui om atunci cînd se botează.

Botezul Sfîntului Ioan înseamnă îndepărtarea de păcat, botezul creștin înseamnă apropierea de Dumnezeu, după cum frumos spune Sf. Vasile cel Mare.

Iisus Hristos, Domnul nostru, mai învăța însă că botezul său merge mîna în mîna cu păzirea poruncilor lui (Matei 28, 20). Acest lucru îl face cunoscut și Sf. Apostol Pavel, cînd scrie Galatenilor: „Cîți în Hristos v-ați botezat în Hristos v-ați îmbrăcat” (Gal. 3, 27).

Ca-de-se deci, ca noi creștinii, care am primit botezul lăsat de Domnul nostru Iisus Hristos, să ducem o viață curată, nepătată, păzînd întru totul poruncile Domnului, potrivit Sfîntului Botez pe care l-am primit.

Diacon GHEORGHE PAPUC

† Presbitera Bojena Șesan

La 1 decembrie 1956 a fost dusă la odihna veșnică întru Domnul presbitera Bojena Șesan, văduvă după marele profesor de drept bisericesc la Facultatea de teologie, Dr. Valerian Șesan, și mama prof. Vera Mora, cîntăreață de operă de la Praga și a prof. Dr. Milan Șesan, de la Institutul teologic din Sibiu.

Viața ei întreagă a fost o pildă de jertfă de sine pentru binele familiei, de modestie creștină, de credință tare în Dumnezeu și de dragoste față de Biserica ortodoxă. Era născută în Praga, ca fiică a unui vrednic meșteșugar, care prin rîvnă și cinstea sa a ajuns chiar în fruntea Camerei de comerț. Terminîndu-și pregătirea culturală și urmînd Conservatorul, s-a pregătit ca să fie cîntăreață de operă. Chiar a și cîntat la operele din Praga, Dresda și Lipsca și fusese chemată la Berlin și America. Făcînd cunoștință cu tînărul teolog român Dr. Valerian Șesan, venit la Praga pentru studii, ea a părăsit opera și s-a căsătorit. După aceea și-a urmat soțul la studii în Rusia, între anii 1906—1908. Ea a fost vrednică soție și mamă. Amîndoi, soț și soție, se aplecau pe manuscrise și căutau să descopere înțelesul adînc al cuvîntelor, al rînduierilor din vremile trecute ale Bisericii. Pentru a-i fi și mai la îndemînă soțului său, presbitera Bojena a învățat și scrisul la mașină, spre a-i putea de îndată scrie ideile.

Muzica a preocupat-o mai departe, susținînd la societatea muzicală „Armonia” o vie lucrare. A îndrumat și copiii pe calea bisericii, a muzicii și a faptelor bune. A fost și scriitoare, purtînd din tinerețe numele renumitei scriitoare cehe Bojena Nemcova. Numeroase au fost scrierile ei literare, pline de duioșie și armonie sufletească. Era întotdeauna cu voie bună, prin care căuta să alunge umbrele aruncate de împrejurări asupra vieții familiare. Între scrierile ei, răspîndite prin reviste romîne și cehe, amintim: *Antologie (culegere) din poezii romîne, publicată în cehește la Praga, în 1936 și: Primul fluture de primăvară, ediția II-a, Suceava 1941.*

Pentru romîni păstra o adevărată dragoste: i-a cunoscut la spitalul militar din Praga, de la mănăstirea Strahov, din timpul primului război mondial și apoi în timpul vieții ei la noi în țară. Prețuia cu deosebire pe *Brediceanu, Dima, Porumbescu, Caudelă, Eminescu, Coșbuc, Sadoveanu și alții.*

Dumnezeu s-o odihnească cu dreptii!

Vizitație canonică la Rășinari

Urmare din pag. 2

aceea; tot aici și-a rînduit marele mitropolit Andrei Șaguna loc de veșnică odihnă. Aceste toate sînt mărturii despre vrednicia credincioșilor din Rășinari. I. P. S. nostru mitropolit Iustin i-a îndemnat pe credincioși să rămînă strîns legați de biserică, de credința strămoșească, să trăiască în pace și bună înțelegere.

P. C. pr. I. Suciuc și N. Pinciu au talmăcit bucuria credincioșilor pentru vizita Înaltului Ierarh.

După sf. Liturghie s-a slujit parastas pentru pomenirea Mitropolitului Andrei și a fost depusă o coroană de flori la Mausoleul lui cu inscripția: „Marelui Mitropolit Andrei. Pioasă amintire și veșnică recunoștință. Dr. Iustin Moisescu, mitropolitul Ardealului”.

Vizitația canonică, împreună cu comemorarea Mitropolitului Andrei Șaguna a lăsat urme, ce vor rodi cu prisosință în viața religioasă a credincioșilor Bisericii noastre din Rășinari.

D. Călugăr

Prietenia între popoare

Cine nu cunoaște cuvântul dulce de „prietenie”? Cine nu se bucură când citește despre prietenia dintre David și Ionatan? Sau cine nu se înfioară când aude pe Domnul graind către ucenicii Sai: „Voi sînteți prietenii Mei”? — De ce le zice Mîntuitorul ucenicilor Sai „prietenii”? — Pentru că ei împlinesc voia Lui și pentru că Lor le-a „arătat” „toate” cîte a primit El de la Tatăl (In. 15, 14—15). Așa e: prietenul este acela cu care te potrivești în voirea celor bune și acela căruia ai încredere sa-i descoperi toate. Prietenul îți e apropiat sufletește și sprijin neîndoielnic. Prietenia se naște din dorința de a propăși împreună și se întărește prin împreună lucrarea pe calea propășirii. David și Ionatan erau prieteni, pentru că cu un suflet doreau numai cele bune și se sprijineau unul pe altul în cele bune. Mîntuitorul a numit pe apostoli prieteni ai Sai, pentru că — primind toată învățătura și dragostea Lui, ei au dorit să o urmeze și l-au iubit din tot sufletul și au împlinit poruncile Lui.

Și cît de minunată este prietenia Sf. Apostol Pavel cu Tit și Timotei, cu Aquila și Priscila, cu Filimon și Onesim și cu alți ucenici ai lui! Pe sclavul Onesim îl numește apostolul „inima mea”, atît de mult ținea la dînsul.

Dar dacă e așa de frumoasă prietenia dintre oameni, nu mai puțin frumoasă e și prietenia între popoare. Va zice cineva: cum pot fi prietene două sau mai multe popoare? — Răspundem: prin dorirea lor de a propăși pe calea binelui și prin lucrarea lor împreună pe această cale. Știm cîtă vrăjmășie era între popoare înainte de venirea Mîntuitorului în lume. Iudeii se vrăjmașeau cu păgînii, romanii cu elinii, egiptenii cu asirienii, ș. a. La nașterea Mîntuitorului corul îngerilor a cîntat: „pe pămînt pace”. (Lc. 2, 14). Iar jertfa Domnului nostru Iisus Hristos a fost jertfa împăcării cerului cu pămîntul, dar și a împăcării între oameni și între popoare. Ne-o spune sf. Apostol Pavel: Hristos „este pacea noastră, cel care a făcut din amîndouă una, și a dărîmat peretele cel din mijloc al despărțirii”, a îndepărtat „vrajba” dintre poporul iudeu și celelalte popoare păgîne, „omorînd vrajba prin cruce”. Deci prin jertfa de pe cruce Mîntuitorul a omorît vrajba dintre popoare și a stabilit între ele iubirea, prietenia, pacea. De fapt Biserica creștină a cuprins mai multe popoare, care în credința lor au găsit temei de prietenie, ajutorare și bună înțelegere. E destul să amintim legăturile dintre Biserica Ortodoxă Rusă și Biserica Ortodoxă Romînă, ca să ne dăm seama cum prietenia între popoare a fost slujită prin iubirea creștină. Dacă Moldova a dat Rusiei pe marele Mitropolit al Chieului, Petru Movilă, — Rusia a dat Ardealului ortodox ajutor în bani, în cărți, în școli, în odăjdii și icoane, sprijin în lupta de apărare a legii strămoșești împotriva prigoanelor poruncite de împărații vienezi, ea a dat Moldovei și Țării Romînești ajutor în tipografii și meșteri arhi-

teci, sculptori și pictori, în călugări ca Paisie Vencicovski, care a reinviat monahismul românesc, în învățacei și cărți, etc.

Unitatea în credință a apropiat popoarele și le-a iacut sa se ajute, sa se împrietenească.

Cu toate acestea au fost și cazuri cînd s-au învrajbit popoarele creștine, învrajbite ațîțate de cei puternici, care doreau mare și stăpînire, cuprinși fiind de lăcomie și slavă deșartă, nu de Duhul lui Hristos.

Și iată, astăzi, prietenia între popoare e o dorință nu numai a creștinilor, ci a tuturor popoarelor. Popoarele vor să traiască în pace și prietenie, Ele vor sa muncească pentru o viață mai buna, sa se ajute, sa se sprijinească unele pe altele, în lupta pentru binele și tericirea tuturor. Vrajba dărîmă, pe cînd prietenia zidește. Vrajba duce la război nimicitor, pe cînd prietenia zămislește vremi senine de pace și bucurie. Prietenia aduna toate popoarele într-un mînunchiu și îndreapă toate puterile lor spre zidirea unui viitor tericit. De aici lupta popoarelor pentru rezolvarea tuturor problemelor prin tratative pașnice, pentru adîncirea legaturilor culturale, economice, comerciale între toate statele lumii, ca astfel popoarele sa se cunoască mai bine unele pe altele, sa se prețuiască unele pe altele, sa se ajute în desvoltarea lor materială și spirituală.

Acest lucru nu place unor conducători din Apus, care vor să învrajbească popoarele, ca așa să le stapinească mai ușor, după cunoscutul proverb: „cînd doi se ceartă, al treilea cîștigă”. Aceștia vor să semene sămînța vrajbei și a războiului între popoare. Dar uneltirile lor nu vor avea succes, ele se vor prabuși în fața luptei popoarelor pentru prietenie, pentru pace, pentru bunăînvoire.

Cu cine ești tu, frate creștine, ucenic al lui Hristos?

Nu poți fii alături de ceice vor să ridice iarăși „peretele” vrajbei între popoare. Ci vei fii alături de ceice vor să apropie popoarele, să le împace și să facă să stăpînească prietenia pretutindeni. Dacă Mîntuitorul s-a jertfit pe cruce spre a dărîma peretele vrajbei și a face pace prin cruce, și tu — ucenicul lui Hristos — nu trebuie să precupețești nici o jertfă pentru spulberarea vrajbei, pentru „pacea a toată lumea”, pentru că prietenia între popoare să se întărească.

Fii luptător pentru prietenia între popoare, luptător împotriva învrajbitorilor de popoare, fii făcător de pace, și atunci vei fi cu adevărat ucenic al lui Hristos, celce este pacea noastră în veci.

T. R.

Un cerc pastoral

În ziua de Duminică 21 octombrie 1956, în parohia fruntașe Răzoare din protopopiatul Sărmaș a avut loc un cerc pastoral. Au luat parte următorii P. C. preoți: Irim Bordea, protopopul raionului Sărmaș, Bărbulescu Ilarion-Văleni, Aurel Mara-Sîmpetru, Bogdan Alexandru-Pogăceaua, Pănculescu Gheorghe-Budești, Soare Dumitru-Răzoare, Bender Gheorghe-Urmeniș, Gratu Ioan-Năoi.

Parohia Răzoare, așezată în cîmpia Ardealului, e o parohie revenită condusă de Cuc. Dumitru Soare, un preot bun și cu multa rîvnă pentru slujirea preoțească. În parohia Cuc, Sade se constată o muncă chibzuită, ordonată a unui bun gospodar. Biserica și casa parohială sînt dovezi grăitoare în această privință. În cei doi ani de păstorire în această parohie, părintele Soare a pus toate în rînduială.

Cercul pastoral s-a desfășurat după cum urmează:

Serviciul divin a început la ora 9 dim., sub protia P. C. protopop Irim Bordea. În scurt timp, biserica monumentală din Răzoare s-a umplut de credincioși. Credincioșii cu multă luare aminte și evlavie urmăresc sf. slujbă. Soborul de preoți servește frumos și ordonat, răspunsurile sînt date de corul bisericesc din parohie. La priceasnă predică părintele Aurel Mara-Sîmpetru, avînd o predică bine ticluită la tema evanghelică. În aplicare predicatorul îndeamnă pe credincioși la dragoste față de Sf. Biserică strămoșească, la susținerea ei și la ascultare față de păstorul lor sufleteș.

La terminarea sf. Liturghii, pâr. protopop Irim Bordea, luînd cuvîntul amintește despre aniversarea celor 8 ani de la unificarea sufletească a credincioșilor din Ardeal. După ce face un istoric al evenimentelor din 21 oct. 1948, vorbește însuflețit despre cimentarea sufletească a credincioșilor ambelor strane. „Actul unificării nu trebuie redus numai la însemnătatea lui istorică, ci el trebuie consolidat și transmis urmașilor noștri”. Credincioșii înduioșați ascultă cu multă luare aminte, cuvîntul pâr. protopop. În ochii multora sclipesc lacrimi de bucurie și de mulțumire, aduse bunului Dumnezeu, care ne-a învrednicit să se îplinească năzuința de veacuri a atîtor generații ce au luptat pentru această unificare sufletească.

Se rostește apoi un polihroniu pentru I. P. S. Arhiepiscop și Mitropolit Iustin, pentru autorități și pentru popor.

Părintele paroh Dumitru Soare, mulțumește tuturor celor care s-au ostenit pentru reușita acestui frumos cerc pastoral.

S-a trecut apoi la casa parohială ospitalieră a pâr. paroh, unde s-a servit o agapă frățească, la care au luat parte pâr. preoți cu soțiile și întreg consiliul parohial.

Intrunirea religioasă de la Răzoare a impresionat plăcut pe credincioși și va contribui la cimentarea și întărirea marelui act epocal al unificării sufletești a credincioșilor de pe aceste meleaguri.

Pr. Bogdan Alexandru
Pogăceaua

